

ARBETARMAKT

Svensk sektion av F5I – Förbundet för Femte Internationalen

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 221 (7/06) - 060314

arbetarmakt.com

Innehåll

- Mot ockupationen av Irak
- Blockaden mot palestinierna
- IrakSolidaritet i Stockholm
- Antirasistisk kampanj i Österrike
- Kontrarevolutionens fikonlöv
- Mötesserie på Radikal i Stockholm
- Ny Arbetarmakt
- REVOLUTION syntes och hördes i demonstrationen 8 mars
- Upprop mot homovigslar

Mot ockupationen av Irak

Den 18 mars genomförs demonstrationer mot ockupationen av Irak i ett stort antal länder. Arbetarmakt och Revolution uppmanar socialister, arbetare, kvinnor och ungdomar att sluta upp i protesterna och demonstrerar tillsammans med oss för motstånd mot ockupationen och stöd till den irakiska motståndsrörelsen.

Stockholm: demonstration 18 mars

Samling 13.00 Sergels torg för senare avmarsch mot USA:s ambassad: USA ut ur Irak!, Inget svenskt stöd till ockupationen! Talare: föräldrar till dödad brittisk soldat, Maria-Pia Boëthius, Eftikhar Hashem Alhusainy (IrakSolidaritet), Sköld Peter Matthis (Nätverket mot krig och IrakSolidaritet).

Nätverket mot krig

Uppsala: demonstration 18 mars

Samling Slottsbacken 12.30, möte Stora torget: USA ut ur Irak!, Inget svenskt stöd till USA:s ockupation, Stöd det irakiska folkets motståndskamp.

Uppsala Fredskoalition

Malmö: manifestation 18 mars

Samling 12:30 Gustav Adolfs torg. USA ut ur Irak – omedelbar och villkorslöst! Stöd irakiernas motståndskamp!

Irakkommittén, Malmö

Blockaden mot palestinierna

Israel har infört en ekonomisk blockad mot det palestinska folket för att de placerat Hamas i regeringsställning. Israel ska stjäla tullinkomster beräknade till runt 50 miljoner dollar (nästan 400 miljoner svenska kronor) i månaden från den palestinska myndigheten (PM), och dessutom förbjuda valda representanter för Hamas att resa utanför de skärvor av palestinsk mark som inte är under israelisk ockupation.

Israels utrikesminister Mark Regev gav i BBC orsakerna till detta: "Logiken är tydlig: när en terroristgrupp nu är i ledningen för de palestinska finanserna, kan ingen övertyga Israel om att vi inte kommer att få se dessa pengar slå tillbaka mot oss i form av självmordsbombare."

USA har givit sitt fulla stöd till Israel i dessa handlingar. Israel kräver i sin tur att EU-staterna följer den amerikanska finansiären på andra sidan Atlanten och stoppar allt ekonomiskt stöd till den palestinska myndigheten. De kommer att försöka hävda att "humanitär" hjälp kan ges genom frivilligorganisationer. Utan tvekan kommer ett sådant stöd att bli lika effektivt som det stöd Irak fick under de decennielånga FN-sanktionerna som orsakade ett oerhört lidande. Faktum är att sjukhus och skolor som är kontrollerade av den palestinska myndigheten redan börjar få slut på pengar och mycket väl kan tvingas stänga inom några veckor.

Enligt en artikel av Gideon Levy i den israeliska tidningen *Ha'aretz* har den israeliska regeringens "Hamas-grupp", ledd av premiärministerns rådgivare Dov Weissglas, redan accepterat behovet av att införa en ekonomisk blockad mot den palestinska myndigheten. Enligt uppgift ska Weissglas ha förklarat sig med följande lustighet: "Det är som en session med en dietist. Palestinierna kommer att bli mycket smalare, men inte dö." Deltagarna skrattade så att de grät. Men dödsfall är inte bara möjliga utan rentav ofrånkomliga.

Mer än hälften av palestinierna befinner sig redan under fattigdomsgränsen enligt en rapport som FN lade fram i december förra året: 37 procent hade svårigheter att hitta mat för dagen. Barnadödligheten steg med 15 procent och arbetslöshetsgraden nådde 28 procent. 54 procent av de boende i den "befriade" Gazaremsan har redan rejält skurit ned på maten.

Angreppet på palestinierna kommer efter det obevekliga murbygget och uteslutandet av palestinierna från gränsområdena kring Jordanien och Döda havet. De låses praktiskt taget in i en Gulagarkipelag bestående av spridda områden där kommunikationen mellan dem kontrolleras av Israel. Påståendet om att PA skulle vara en terroristregim används som en ursäkt till fortsatta räder med bestraffningar och för förstörelsen av palestinska hem.

USA och EU planerar fräckt att återkalla de palestinska valen om man inte lyckas tvinga Hamas att "erkänna staten Israel", dvs. den halvfärdiga nationella förstörelsen av palestinierna. Hamas vann därför att de för väljarna representerade just ett avvisande av "färdplanen" till total upplösning och förstörelse. Den 13 februari citerade *New York Times* uttalanden från representanter för Bush-administrationen som gick i riktningen att "diskutera sätt att destabilisera den palestinska myndigheten så att de nyvalda Hamas-representanterna misslyckas och nyval måste utlysas."

Det står utom tvivel att en skoningslös kampanj med fula trick, ekonomiska sanktioner, militära provokationer och försök att tvinga allierade till USA att genomdriva politisk isolering av den palestinska myndigheten kommer att genomföras under de kommande veckorna och månaderna.

USA anser sig också ha ett villigt verktyg för denna process i den palestinska presidenten, Mahmoud Abbas. De tror att han kommer att vara villig att slå igen fällan för Hamas så snart situationen blir desperat, och, som man hoppas, den islamistiska rörelsens popularitet rasar samman. Men de som väntar på en kollaps för det palestinska folkets moral får oftast vänta förgäves.

Det är sant att Abbas sedan den katastrofala förlusten i valet den 25 januari har koncentrerat så mycket makt som möjligt hos sig själv. I en rad presidentdekret har han placerat den palestinska myndighetens säkerhets-, media- och finansinstitutioner under sitt direkta styre. Det avgående

parlamentet gav honom makten att utse en ny konstitutionell domstol med makt att "lösa varje tvist mellan presidentadministrationen och parlamentet" och "ogiltigförklara varje lag godkänd av det nya parlamentet." Således har Hamas tillgång till maktens strukturer men litet av dess faktiska innehåll.

Revolutionära socialister i Palestina och på andra platser bör inte ge ett uns av politiskt stöd till den islamistiska regeringen, vilken kommer bli en källa till förtryck och diskriminering mot kvinnor, ungdomar, sekulära personer och religiösa minoriteter. En fortsatt kamp mot alla försök att införa reaktionära, religiösa lagar för samhälls- och familjelivet, för den statliga utbildningen och sjukvårdssystemet, och så vidare är nödvändig. Men Hamas reaktionära politik ger inte sionisterna och USA- och EU-imperialisterna någon ursäkt att vägra att erkänna det palestinska folkets demokratiskt uttryckta vilja.

Den brutala blockad som supermakten USA och dess lokala gendarm infört kommer inte att vinna något moraliskt stöd hos palestinierna, araberna eller invånarna i de andra muslimska länderna. Inte heller kommer de lömska planerna för att svälta ett hungrande folk till underkastelse att hjälpa Bush och Cheney eller, för den delen, Blair och Straw att tysta ned den växande majoritet på hemmaplan som kräver ett slut på deras korståg för olja och ännu mer fullständig dominans i världen.

Antikrigsrörelsen har alltid erkänt kopplingen mellan ockupationen av Irak och bosättnarstaten Israels försök att steg för steg ta ifrån palestinierna deras land. Och nu, med vägrandet att erkänna deras demokratiska val av regering och det USA-stödda försöket att störta den, står vi inför en ny och mer brådskande uppgift. Israel måste isoleras i en massiv, internationell bojkott. Fackliga aktivister måste införa en total blockad mot alla varor från Israel.

Välkända företag som förser Israel med diverse utrustning, som Caterpillar, bör angripas än hårdare. Fack inom utbildningssektorn som har utbytesförbindelser med palestinska skolor och universitet bör intensifiera sina kampanjer och använda dem för att peka på den israeliska blockaden och för att uppmana till en bojkott av israeliska institutioner så länge den varar. Ungdomsorganisationer måste organisera blockader utanför företag som är viktiga handelspartners för Israel, och då särskilt de vars produkter kommer från bosättningarna i de ockuperade områdena. Konsumenter bör bojkotta alla israeliska varor.

Demonstrationer måste uppmana till direkt aktion mot den amerikansk-israeliska blockaden och tvinga regeringarna i arabstaterna, EU osv. att inte delta i den. Vi måste starkt avvisa den ofrånkomliga sionistiska propagandan som säger att handlingar som går emot Israel är antisemitiska. Detta är en komplett lögn och palestinierna ger inget som helst bidrag till sin sak om de pekar ut judarna som sina fiender.

Alla antisemitiska paroller som islamister försöker lägga fram måste tveklöst avvisas och bekämpas hårt inom antikrigs- och antiokkupationsrörelserna. Publicitet måste ges åt israeliska antiokkupationsaktioner, eftersom israeliska judar, som har protesterat mot de upprepade angreppen på palestinierna, är värdefulla allierade och ett stöd för att underminera lögnen om att sionistisk expansionism är ett nödvändigt "skydd för judarna".

-Bryt den USA-amerikanska och sionistiska blockaden mot palestinierna och försöken att störta deras valda regering. Erkänn den palestinska regeringen.

- För arbetarsanktioner och blockader mot Israel.
- Gör den 18 och 19 mars till globala protestdagar som samlar miljontals, inte bara mot ockupationen av Irak utan också mot stryandet av Palestina så länge blockaden varar.
- Ut med alla imperialistiska styrkor ur Mellanöstern och Centralasien, omedelbart och villkorslöst.

Förbundet för Femte Internationalen

IrakSolidaritet i Stockholm

Falluja, Tal Afar, Samarra, Hadhita, Al Qaim är namnen på några av de städer som USA bombat. Stor förödelse har åstadkommits och många civila har dödats.

Föreningen IrakSolidaritet bedriver en kampanj för att denna förödelse och andra brott som ockupationen begår ska uppmärksammas.

Föreningen har inbjudit chefen för Studiecentret för mänskliga rättigheter och demokrati i Falluja Muhammad Tareq och chefen för den farmaceutiska avdelningen vid universitetssjukhuset Al Yarmouk i Bagdad dr. Entisar Ariabi att vittna om vad som verkligen händer i alla dessa städer. Dr Entisar Ariabi har besökt många av de av USA bombade städerna.

Seminarier äger rum söndagen den 2 april, kl. 10–17 på ABF-huset, Sveavägen, Stockholm

Det är mycket tyst om bombningarna av irakiska städer. Kollektiv bestraffning strider mot humanitär rätt. Städer läggs i ruiner. Sjukhus och ambulanser attackeras. FN:s rapportör för Rätten till föda Jean Ziegler anklagar USA för att beröva befolkningen i angripna städer mat och vatten.

Stora murar eller jordvallar byggs runt vissa städer som Samarra och Siniyah.

De irakier vi har inbjudit har mycket goda kunskaper om ockupationens brott och om läget i landet. Muhammad Tareq är även "monitor" för nästan 30 människorättsorganisationer i Irak. Dokument kommer att visas.

IrakSolidaritet, Stockholm

Mer information finns på www.iraksolidaritet.se, där du även får reda på hur du kan hjälpa till i kampanjen.

Föreningen har årsmöte torsdagen den 27 april.

Antirasistisk kampanj i Österrike

Kära kamrater,

jag vill ge er en kort rapport om resultaten än så länge av den senaste kampanjen mot rasism. Vi – ArbeiterInnenStandpunkt (ASt, Förbundet för Femte Internationalens österrikiska sektion) och REVOLUTION-Österrike – har tagit initiativ till en kampanj mot rasism. Anledningen var att det Frihetliga partiet (FPÖ) – ett rasistiskt högerparti – har en rasistisk namninsamlingskampanj kallad "Österrike fortsätter vara fritt" mellan 6–13 mars. Namninsamlingen är emot EU-konstitutionen, för Österrikes neutralitet samt – och det är huvudfrågan för oss – mot Turkiets inträde i EU. Dessutom har regeringen lagt fram två nya lagar mot asylsökande som gör det ännu svårare att komma in i landet.

Vi uppmanade till en enhetsfront för att mobilisera till en demonstration den 4 mars. Flera turkiska invandrargrupper – mestadels stalinistiska sådana – svarade på vårt initiativ. Dessutom fick vi respons från en liten grupp från det socialdemokratiska ungdomsförbundet i Wien som vi, trots en hatisk inställning från deras officiella ledning, lyckats dra en bit närmare oss vid kampanjen mot nedskärningar inom utbildningen under förra hösten. Den österrikiska vänstern beslöt å sin sida att inte lämna sitt tillstånd av fridfull sömn.

Vi mötte ett antal objektiva svårigheter genom att FPÖ:s kampanj tills nu inte huvudsakligen fokuserade på turkiska invandrare och Turkiets inträde i EU utan mot EU från ett nationalistiskt perspektiv. Det vill säga, kampanjen var inte lika provokativ för progressiva människor som den hade varit om den i huvudsak riktats mot invandrare. För det andra hade vi en särskild svårighet i det att januari är en period med mycket prov i österrikiska skolor som sedan följs av lov. Så i praktiken hade vi bara 2–3 veckor på oss att skapa kampanjen.

På själva demonstrationsdagen – förra lördagen – drabbades vi av ett fruktansvärt väder. Under vår marsch föll snön tungt (som ni kan se på fotografierna på vår webbsida). Trots detta var demonstrationen – som bojkottades av hela österrikiska vänstern – en framgång med 400–500 deltagare. Vårt block var störst, med 70 personer (mest elever) och var – som alltid – organiserat och militant: tre banderoller, 20 flaggor, tre trumslagare, fyra megafoner, åtta demovakter, demoledning... Vi fick ett flertal nya kontakter och vann flera ungdomar till organisationen. Många kamrater tog också på sig nytt ansvar och förbättrade sina kunskaper som kadrer.

Kampanjen var också viktig för att stärka vår offentliga profil. Vi blev inbjudna till en TV-station i Wien för att debattera med en talare från polisen om gatudemonstrationer (du kan titta på och ladda ner videon på vår webbsida). Vi intervjuades också av den turkiska satellittevekanalen Euro-Türk, som sedan sändes i söndags kväll. Vi hoppas att snart få även detta på video.

Kampanjen var också framgångsrik eftersom den förbättrade vår ställning som en multinationell revolutionär organisation. Våra två tal vid demonstrationen gjordes av invandrarkvinnor på deras "modersmål" (turkiska och serbokroatiska) och översattes sedan av kamrater till tyska. Vid början av vår kampanj publicerade vi ett centralt uttalande som sedan översattes till turkiska och serbokroatiska och distribuerades i hundratals flygblad. Vi publicerade också en pamflett om Turkiets inträde i EU på turkiska. Flera kamrater med invandrarbakgrund utvecklades väl under kampanjen. Därför har REVO och ASt nu 10 kamrater med invandrarbakgrund, det vill säga, kamrater som har minst en förälder från ett annat land. I ett land som Österrike med hög andel invandrare är vårt ledmotiv: "Ett revolutionärt parti och en revolutionär ungdomsorganisation måste vara multinationella, eller också är dem intet".

Nästa fredag organiserar vi en motdemonstration vid FPÖ:s avslutande möte.

Vår nästa stora kampanj blir av en helt annan karaktär. Vi kommer att bygga och mobilisera inför att världens största krigsförbrytare – George W. Bush – ska besöka Wien i juni. Vi ska göra allt för att göra Wien till en anti-Bush-stad! Det kommer verkligen att bli en kampanj av historiskt värde för oss. Ni kommer höra mer om det inom kort.

Bilder hittar ni på vår hemsida: <http://arbeiterinnenstandpunkt.net>

Revolutionära hälsningar, Michael

Kontrarevolutionens fikonlöv

Recension:

Sebastian Haffner

Den tyska revolutionen 1918/19.

Övers. Robert Ekstrand. Nya Doxa 2005.

Den tyske journalisten Sebastian Haffner upplevde med egna sinnen flera av det tyska nittonhundratalets vändpunkter. Redan den bok som först presenterade Haffner för svensk publik, *En tysk mans historia. Minnen 1914–1933* (2002), visade vilken fantastisk berättare han är. Den boken skrevs redan 1939 efter flykten undan nazibarbariet men publicerades först 2001.

Den nu aktuella boken skrevs till 40-årsminnet av händelserna 1918–19 och utkom det händelserika året 1968. I efterskriften till en nyutgåva 1979 skriver Haffner att han delvis ångrar sin "ofta alltför upphetsade berättarattityd". Men det är just den engagerade berättarens stämning som håller läsaren i ett fast grepp. Den drivs framåt av en förmåga som Haffner delar med Trotskij: en intuitiv känsla för olika klassers och skikts drivkrafter i konkreta, historiska omständigheter. Haffner behärskar helt händelsernas tempo och de rivaliserande krafternas försök att hejda historien just där deras egna intressen befinner sig. De enskilda personligheterna uppträder som delar av mycket större kraftfält, där klassernas kamp utspelar sig.

För Haffner är inte den tyska revolutionen, vilket ofta påstås av okunniga historiker, en följd av den

ryska oktoberrevolutionen 1917. Dess drivkrafter och aktörer var inhemska. Den var "en socialdemokratisk revolution, som slogs ned av de socialdemokratiska ledarna". Den bild av den tyska socialdemokratin (SPD) som Haffner tecknar fångar det motsägelsefulla i ett parti som för hundra år sedan var hela den internationella arbetarrörelsens stolthet: "Ett revolutionärt parti som nöjer sig med att invänta revolutionen upphör dock så småningom att vara ett revolutionärt parti."

Rollen som regissör i det drama som utspelade sig i samband med den tyska kapitulationen 1918 tilldelar Haffner generalkvartermästare Erich Ludendorff. Hans genidrag var att tvinga det kejserliga etablissemanget, inklusive armén, att ge upp striden och samtidigt placera nederlaget i knät på SPD. Skulden för nederlaget skulle läggas på partiet och dess ledare, framför allt Ebert, vilket senare gav näring åt legenden om dolkstöten i arméns rygg.

En huvudpunkt hos Haffner är att arbetarmassorna inte primärt gjorde uppror mot den regering som övertog regeringsmakten när kejsaren abdikerat och som bestod av deras egna ledare. Deras uttalade målsättning var istället att driva igenom det som de trodde var den nya regeringens program: bort med allt som påminde om det gamla ståndssamhället och militarismen. Arbetarna gjorde uppror *för* regeringen och mot officerare och högerkretsar som försökte sabotera. Matroserna i Kiel, vars myteri inledde revolutionens förlopp, revolterade mot officerare som inte erkände den nya regeringens auktoritet.

Matrosernas aktioner spred sig som en löpeld och antände hela Tyskland. Överallt anslöt sig soldater och arbetare. De valde egna råd som skulle företräda deras intressen. Gamla auktoriteter och myndigheter kollapsade under trycket av den spontana revolten. Råden dominerades av företrädare för SPD och de oberoende socialdemokraterna i USPD, som tagit ställning mot högersocialisternas dominans i SPD. Arbetarnas högsta önskan var att de två partierna skulle återförenas och gemensamt överta regeringsmakten. Den gamla regimen överraskades fullständigt. "Revolutionen var fridsam. Det förekom ingen lynchjustis och inga revolutionstribunaler", skriver Haffner. Men "[d]en segerrika massan har inte mycket till godo för att den är fridsam", vilket visade sig under de följande händelserna.

Haffner betraktar inte revolutionen som socialistisk eller kommunistisk, den privata äganderätten angreps aldrig. Däremot var den antimilitaristisk och den sopade bort hela det militära skräckväldet som rått under kriget. Ny regeringschef blev SPD:s ledare Friedrich Ebert och han såg som sin främsta uppgift att bromsa revolutionen, vilken han – enligt ett berömt uttalande – "hatade som synden". Under trycket från de allt radikalare arbetarna tvingades dock Ebert ställa sig i spetsen för en socialistisk koalitionsregering.

De grupper inom arbetarrörelsen som stod till vänster om SPD var antingen alltför obeslutsamma – USPD – eller obetydliga – kommunisterna – för att kunna strida om ledningen inom arbetarrörelsen. Därför kom SPD, trots sitt alltmer förrädiska uppträdande, att dominera den nya rådsrörelsen. Arbetarnas majoritet hann aldrig lära sig skilja mellan olika partier och grupper och arbetar- och soldatråden blev ganska snabbt bara en stödtrupp till SPD:s regering.

De arbetare som snabbt radikaliserats och som krävde en revolution av mer entydigt socialistiskt slag kom att stå i vägen för återställandet av ordningen. Ebert och andra ledare i SPD ingick hemliga överenskommelser med militärens toppar för att slå ned all opposition från vänster. Haffner lyfter fram SPD-ledningens blindhet för hotet från höger – inte bara den gamla statsapparaten och armén, utan också de nybildade frivilligkårerna bland vilka nazismen sedan fann många av sina tidiga anhängare – som revolutionens stora tragedi: "De spelade... ett dubbelspel utan att märka att de spelade det mot sig själva. I ord förblev de revolutionärer – och alla deras ord noterades och användes senare mot dem. I handling var de kontrarevolutionärer – utan att den verkliga kontrarevolutionen belönade dem för det."

Revolutionen var bara ett par månader gammal när inbördeskriget bröt ut. SPD-ledarna ville bli av med råden och jämställde dem med bolsjevism. Från julen 1918 pågick en kapplöpning mellan de som ville driva revolutionen vidare och kontrarevolutionen. Överallt visade arbetarna

återhållsamhet, även mot sina dödsfiender.

Den så kallade Spartakusveckan, 5 till 12 januari, som alltid framställs som ett försök från en liten minoritet bolsjeviker att gripa makten, återfår hos Haffner sina rätta proportioner. Arbetarmassorna i Berlin försökte under dessa dagar återta landvinningarna från revolutionens inledande fas. En ledning valdes, ett "provisoriskt revolutionsutskott" som dominerades av ledare från arbetarrörelsens vänsterflygel, och arbetarna trodde sig därmed ha fått en verklig ledning. Berlins arbetare "förväntade sig beslut, strid och seger", men ingenting hände. "Ledningen lät inte höra av sig", som Haffner lakoniskt konstaterar. Utskottet blev "revolutionens pajas".

Vilken roll spelade då Rosa Luxemburg och Karl Liebknecht? Inte någon större, om man får tro Haffner. Luxemburg verkade som journalist och Liebknecht var allmänt förvirrad. Luxemburg klagade en gång över hur svårt det var att få tag på Liebknecht: "Det går nästan inte att få fatt i Karl, eftersom han far omkring i luften som ett moln." Inte desto mindre kom de två att personifiera revolutionen, inte minst i eftervärldens ögon. När de två berömda socialisterna mördades av kontrarevolutionära trupper var det, med Haffners ord, "klarsynta vittnen" som dödades.

Morden på Rosa och Karl blev inledningen till en våg av kontrarevolutionärt våld. Tystnaden om det följande inbördeskriget i tysk historieskrivning beror, enligt Haffner, på att alla inblandade skändes efteråt. Revolutionärerna skändes eftersom de bara kunde redovisa "en planlös röra, obeslutsamhet, misslyckanden och nederlag". Men även segrarna skändes. SPD ville inte erkänna att de "rekryterat föregångarna och förebilderna till SA och SS och släppt loss dessa framtida nazister mot sitt eget folk". Nazisterna ville å sin sida inte erkänna att de värvats av socialdemokraterna.

Haffner pekar utan att tveka ut SPD:s ledning, och särskilt Ebert och Noske, som initiativtagare till inbördeskriget. Den senare, den ökände Gustav Noske, ser Haffner som "en människa som var förtjust i att utöva våld". Hela Noskes mentalitet pekar på att han skulle passat bättre i nazistpartiet än någon annanstans. Vid flera tillfällen erbjöds han av sina militära samarbetspartners att bli diktator med arméns hjälp. Även om han aldrig antog anbudet, fortsatte han att samarbeta med högerkretsarna i militären. Ebert hade, som Haffner ser det, aldrig dåligt samvete för att han förrått revolutionen. "[H]an var snarare arg på den för att den tillfälligt tvingat honom till ett dubbelspel." Ebert och Noske har genom sin roll garanterat att deras namn fått "vanärens odödlighet".

Inbördeskriget krävde tusentals arbetares liv. "Revolutionen 1918 hade varit godmodig; motrevolutionen var fasansfull", sammanfattar Haffner.

Haffners bok är en utmärkt skildring av den tyska revolutionen och dess nederlag. Hans analys av de socialdemokratiska ledarna – "kontrarevolutionens fikonlöv" – och den roll de kom att spela i motrevolutionen är lysande. Här finns mycket att lära om hur socialdemokratins ledare beter sig under tider när det bestående är hotat. SPD:s ledare var inte bara oförmögna att leda revolutionen. De stod i slutändan på motståndarnas sida i sin strävan att få ordningen att åter härska i Berlin.

I sina bästa stunder kan Sebastian Haffners berättelse om den tyska revolutionen påminna om Trotskijs *Ryska revolutionens historia*. Här finns samma åskådlighet, samma känsla för rytmen i klassernas sammandrabbningar.

Per-Olof Mattsson

Mötesserie på Radikal i Stockholm

Den 27 februari ägde det första mötet om aktuella och radikala böcker rum på Bokhandeln Radikal i Stockholm. Efter en inledning om Andreas Malms och Shora Esmailians bok *Sprängkraft i Iran – arbetarkamp och krigshot* och Muhammedkarikatyrerna, följde en flera timmar lång diskussion mellan de 15–20 deltagarna. Ett lyckat och inspirerande möte. En deltagare menade att vi kunde fortsatt några timmar till!

Den 27 mars fortsätter mötesserien med presentation av Amira Hass bok *Rapport från Ramallah* och diskussion om de palestinska kvinnornas alltmer utsatta situation och vad som kan göras för att bidra till deras kamp mot ockupation och förtryck.

Amira Hass är en omstridd israelisk journalist, verksam i tidningen *Ha'aretz*. Sedan flera år tillbaka bor hon i den palestinska staden Ramallah. Hennes bok skildrar palestiniernas vardag under den israeliska ockupationen.

Ny Arbetarmakt

Nr 1 2006 av tidningen *Arbetarmakt* finns nu att beställa. Kamrater kommer att sälja den på ett antal platser i samband med protesterna mot ockupationen av Irak den 18 mars.

Ur innehållet kan nämnas en artikel om lärdomarna av kampen mot Connex, en redigerad version av de ekonomiska och politiska perspektiv som antogs av Arbetarmakts årsmöte den 19 februari, uppföljning av tidigare artiklar om Feministiskt initiativ och Klara Zetkin. Vänsterpartiets tillbakagång analyseras och en ny bok om Iran recenserar. Huvudartikeln handlar om vår ståndpunkt i fråga om protesterna mot de danska karikatyrerna.

Beställ genom att kontakta oss på lämpligt sett - se vår [kontaktsida](#).

REVOLUTION syntes och hördes i demonstrationen 8 mars

8 mars-firandet började tidigt för en del av kamraterna i Revolution. Några av oss började dagen som åhörare till en debatt mellan Elevkampanjen/RS och MUF på gymnasieskolan Södra Latin. Vi passade också på att dela ut hundratals 8 mars-flygblad till eleverna.

Sedan stack vi till en brädgård och införskaffade banderollpinnar innan vi begav oss till lokalen och förberedde demonstrationen. Med en banderoll tillhörandes Arbetarmakt, ett antal Revo-flaggor och hundratals flygblad, talkörslistor och megafon anlände vi till Södermalmstorg vid Slussen kl. 18 där kanske ett tusental demonstranter samlats för att demonstrera under parollen "Stoppa mäns våld mot kvinnor". Talade vid Slussen gjorde bl.a. Ida Gabrielsson, ordförande för Ung Vänster, som argumenterade för rätten att lära sig självförsvar som en del av skolundervisningen. Hon varnade också för borgaralliansens kvinnofientliga politik.

Revolutions block i demonstrationen tog sedan ett tag på sig innan det kom igång ordentligt vilket berodde på att vi hade lite problem med megafonen inledningsvis. Sedan drog vi igång ordentligt när vår talkörsledare Elin gjorde en stark insats med megafonen för att höja kampandan. Våra slagord fungerade bra och fick en bra resonans av de demonstranter som gick med oss eller i närheten av vårt block. Utöver "Upp till strid – kvinnofrid!" skanderade vi klassiker som "Kvinnokamp – Klasskamp!", "Vad ska vi göra – Krossa sexismen!" och "Inga pigor åt överklassen, låt dem skura de egna dassen!". Vi tog också upp ett par slagord som användes av Grupp 8 på 70-talet: "Kvinnokön ger lägre lön" och den populära "Kvinna se din situation – upp till kamp, REVOLUTION!" gav lite extra krydda till de slagord man hör år ut och år in. Sammantaget präglades våra talkörer av ett klassperspektiv, vilket inte kan sägas om demon i dess helhet.

Flera av oss delade sedan ut hundratals flygblad samtidigt som de olika feministiska ledarna talade på Medborgarplatsen. Gudrun Schyman var huvudtalare och ägnade en stor del av sin talartid åt att uppmärksamma hur sexindustrin förbereder organiseringen av gatuprostitutionen inför VM i fotboll i Tyskland, en fråga som uppmärksammas mycket i medierna på sistone. Hennes lösning är att kriminalisera de män som kan komma att utnyttja de prostituerades bedrägliga situation i Tyskland. Planerna på mobila bordeller som skall stå för försäljning till den manliga delen av fotbollspubliken visar på ett talande sätt hur stora profitintressen inom sexhandeln organiserar sig för att girigt få maximal vinst av VM-arrangemanget.

Detta VM kommer för övrigt att vara samma gamla vanliga kapitalistiska jippo, det kommer också

helt säkert att kosta den tyska staten många miljoner euro samtidigt som den borgerliga Merkel-regeringen och de tyska storföretagen fortsätter att attackera arbetarklassen.

Vi håller förvisso inte med Gudrun i hennes förslag. Det är i sig progressivt att den tyska staten inte längre kriminaliserar prostitutionen. Men det är långt ifrån tillräckligt i kampen mot prostitutionens utbredning. De tyska prostituerade måste nu kämpa för att bygga slagkraftiga fackföreningar som kan kräva både en avstigmatisering av de prostituerade och samtidigt statligt finansierade och av sexarbetarna kontrollerade alternativ till prostitutionen. Bland de prostituerade i länder som Tyskland och Holland har många en bakgrund som flyktingar från det på grund av imperialistisk utsugning ekonomiskt fattiga östra Europa, men även från Mellanöstern och andra hörn av jorden.

Den svenska riksdagens kriminaliseringspolitik, som vid ett första ögonkast kan ses som en motsats till den tyska och därför av vissa svenska feminister tolkas som "mer progressiv", har efter ett antal år fortfarande inte lett till mycket mer än en möjligen ännu svårare position för prostituerade kvinnor.

Men här har prostitutionen istället flyttat till Internet och inte sällan till ett förmodat högre beroende av hallickar. Här uppmärksammas inte problemet, det skyfflas istället effektivt under mattan av de kapitalistiska politikerna! Har prostitutionen kanske minskat något efter den s.k. torsklagens införande? Gatuprostitutionen, den mest synliga formen?

Med största sannolikhet, det är också vad polisen rapporterar, och det som syns är det som sticker mest i ögonen hos de som inte på allvar konfronterar den borgerliga dubbelmoralen i prostitutionsfrågan. Att den skulle ha minskat totalt finns inga klara bevis för, såvitt vi vet. För något år sedan hade DN en artikelserie om studenter som prostituerar sig på Internet. Titt som tätt kommer också nyheter i tidningar om sexbrottshärvor som avslöjar en alarmerande situation inom en del av den "gråa", "informella" ekonomin för unga kvinnor. Dessa kommer ofta från fattiga förhållanden i östeuropeiska länder eller Ryssland och luras i händerna på kriminella ligor där de förslavas. Lukas Moodyssons film *Lilja Forever* rekommenderas starkt apropå detta.

I övrigt hade Gudrun Schyman inte mycket att bjuda på vad beträffar frågan om kapitalismen, klassförtrycket och detta förtrycks förutsättningar i kvinnoförtrycket och heterosexismen. Kapitalismen är därtill också den avgörande källan till prostitutionens fortbestånd, vilket om något avslöjar Schymans reformistiskt politiska hyckleri.

Detta är förvisso inte mycket att förvånas över med tanke på att Schyman nyligen fått med sig den borgerliga liberalen Maria Carlshamre (f.d. folkpartist) som andranamn på listan. Carlshamre är enligt uppgifter från tidningen *Offensiv* bl.a. motståndare till 6 timmars arbetsdag och för skattesänkningar för storföretagen. Uppenbarligen är valet av Carlshamre ytterligare ett led i Fi-ledningens försök att blockera all utveckling mot att vara ett kämpande parti för arbetarkvinnorna.

När Gudrun talat färdigt talade en kvinna som representerade organisationen "Varken hora eller kuvad". Hon krävde bland annat en bättre irakisk konstitution utan kvinnodiskriminerande inslag. Men hon gjorde detta utan att påtala att konstitutionen eller den församling som röstade om den under nuvarande ockupation oavsett innehåll överhuvudtaget inte kan anses som legitim av motståndare till ockupationen! Samtidigt delade vi i Revolution ut ett flygblad om ockupationens effekter för irakiska kvinnor. Flygbladet uppmanade även till stöd för motståndskampen (med en uppmaning att demonstrera med oss den 18 mars). Vi gjorde på samma flygblad även reklam för ett möte den 27 mars om kvinnokampen i Palestina, som vi hoppas att många dyker upp på.

Allt som allt var de flesta av oss nöjda med vår insats efter en hård dags arbete. Kampen fortsätter! Krossa sexismen och kapitalismen!

Gunnar

Upprop mot homovigslar

Präster som är motståndare till vigsel i kyrkan mellan personer av samma kön har tagit initiativ till ett upprop under rubriken "Bevara äktenskapet".

Sören Andersson, förbundsordförande för RFSL (Riksförbundet för sexuellt likaberättigande), påpekar för *Aftonbladet*:

–De förespråkar den stora massans rätt att förtrycka mindre grupper.

Regeringens äktenskaps- och partnerskapsutredning diskuterar just nu frågan om en könsneutral lagstiftning. Utredningen ska vara klar nästa år. Motståndarna menar att könsneutrala äktenskap inte tillgodoser barn och deras rättigheter.

Ett svepskäl menar Anders Selin, tidigare ordförande för RFSL, i *Aftonbladet*:

–Det här är ingen fråga om barnens rättigheter. Vi skaffar barn oavsett om vi är gifta eller inte. Genom att använda sådana känslomässiga argument försöker de ta frågan ifrån vad det egentligen handlar om – människosyn.

Prästerna försöker nu värva kändisar till sitt upprop. En del namn får väl inte många ögonbryn att höjas: Paolo Roberto, Anna Maria Corazza Bildt, Christina Doctare och Siewert Öholm. Däremot är det inte många som förväntar sig att Jan Myrdal ska underteckna. Men det har han gjort!

Myrdal för vidare en gammal vidrig stalinistisk tradition av homofobi. Inom vänstern är det Myrdal och KP (tidigare KPMLr) som i den här frågan gör gemensam sak med reaktionära krafter.

För den som känner till stalinismens skamliga meritlista i förhållande till homofobi och homosexuellas rättigheter är det inte någon större överraskning. Det som överraskar är dock den öppna alliansen med utpräglade reaktionärer. Å andra sidan började Stalin sin karriär vid ett prästseminarium och den mässande tonen i hans skrifter är inte att ta fel på.

POM